

רעפ 50888-10-24 - עופר שוקרון נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 50888-10-24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: עופר שוקרון
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט נ'
זלוצ'ובר) בעפ"ת 50430-07-24 מיום
26.09.2024

בשם המבקש:

החלטה

זוהי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט נ' זלוצ'ובר) בעפ"ת 50430-07-24 מיום 26.09.2024. בגדרו, נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כבוד השופטת נ' חקלאי) בת"ד 5201-12-22 מהימים 09.05.2024 ו-18.07.2024, בהתאמה.

הרקע לבקשה והבקשה

1. כפי שתואר בפסק הדין של בית המשפט המחוזי, המבקש הורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירות של גרימת תאונת דרכים שתוצאתה חבלות של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ולפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: התקנות); נהיגה בחוסר זהירות לפי תקנה 21(ג) לתקנות; וכן אי-מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות. זאת, בתמצית, בשל פגיעתו, בעת שנהג ברכבו, בעובר אורח אשר רכב על אופניים חשמליים (להלן: נפגע העבירה). בכך, על-פי עובדות כתב האישום, המבקש גרם לנפגע העבירה, בין היתר,

לחבלה באזור הלסת; חתך גדול ומדמם; וחבלות נוספות. בעקבות פגיעות אלה נפגע העבירה אושפז לשלושה ימים בטיפול נמרץ, תוך שהוא מורדם ומונשם.

במסגרת הכרעת הדין התייחס בית משפט השלום לאחת מנקודות המחלוקת המרכזיות בין המבקש לבין המשיבה - והיא, האם היה על המבקש להבחין בנפגע העבירה. בהקשר זה נקבע, כי על-סמך עדותו של בוחן התנועה והדו"ח שערך; עדותו של המבקש; וכן סרטון המתעד את רגע התאונה, היה על המבקש להבחין בנפגע העבירה. לאור האמור לעיל, בית משפט השלום הרשיע את המבקש בעבירות המפורטות לעיל, ובגין כך השית על המבקש פסילה מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים; פסילה על תנאי בת 4 חודשים; פיצוי בסך של 1,800 ש"ח לנפגע העבירה; וכן התחייבות בסך 2,000 ש"ח להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע למשך 3 שנים.

2. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית משפט השלום, והגיש ערעור הן על גזר הדין, הן על הכרעת הדין, לפני בית המשפט המחוזי. במסגרת הערעור שב המבקש על טענתו, כי לא יכול היה להבחין בנפגע העבירה. בתוך כך, הלין המבקש על מחדלי חקירה שנפלו לכאורה בעניינו, אשר בהעדרם, נטען, היה בית משפט השלום מזכה את המבקש. לחלופין נטען, כי העונש שהושת על המבקש הוא "עונש מפליג בחומרתו וקיצוניותו".

3. ערעור המבקש נדחה בשלמותו. ראשית, בית המשפט המחוזי סקר את הראיות שהובילו להרשעתו של המבקש. בהקשר זה נקבע, כי "בעוד שקביעותיו של בית משפט קמא מתיישבות עם הראיות, גרסתו התיאורטית של המערער אינה מתיישבת עם הראיות ואף מנוגדת להן ואף אם נאמץ אותה, עדיין נגיע למסקנה כי היה יכול להבחין ברוכב האופניים". כמו כן, בעניין טענותיו של המבקש כי נפלו בעניינו מחדלי חקירה משמעותיים, נקבע כי מדובר במחדלים מינוריים, ואף אם יזקפו לחובתה של המבקשת, אין בהם כדי ליצור ספק סביר שיביא לזיכוי המבקש. שנית, אשר לטענותיו של המבקש לעניין חומרת העונש שהוטל עליו, בית המשפט עמד על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון דא, תוך שהודגש כי במעשיו של המבקש, נגרמו לנפגע העבירה חבלות של ממש. בנתון לאמור נקבע, כי "לאור העובדה [ש]המחוקק קבע עונש מינימלי של 3 חודשי פסילה בחוק בנסיבות העניין ולאור מדיניות הפסיקה הנהוגה, נסיבות ביצוע העבירה [...] סבורני כי העונש שהשית בית משפט קמא סביר ואף מקל ואיני מוצא מקום להתערב בו".

4. בבקשה שלפניי שב המבקש על טענותיו בעניין מחדלי החקירה, תוך שנטען כי בקשתו מעלה סוגיה עקרונית, בדבר אופן פעולתם של בוחני התנועה של משטרת ישראל. בהקשר זה נטען, כי "אסור בתכלית האיסור כי בוחני התנועה של משטרת ישראל אשר אולי מחוסר זמן או חוסר נ[י]סיון יתעלמו מעובדות יסוד ומכללי חקירה ושחזור בסיסיים ויניחו לפתחה של הערכאה המבררת תוצרי חקירה דלים - ואלה ישמשו בסיס להרשעה". וכן נטען, כי "חרף כל מסכת המחדלים והפגימות שרק על חלק זעיר שלה עמדנו לעיל, נראה היה, כי בית משפט קמא לא ירד לעומקה של הבעיה שהתגלתה לפניו".

דין והכרעה

5. לאחר עיון בבקשה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה. הלכה היא עמנו כי בקשה לרשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, מיני רבים: רע"פ 32958-10-24 אוחנה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.10.2024)). הבקשה שלפניי לא עומדת באמות מידה מחמירות אלו, ודי בכך כדי לדחותה.

6. ודוק, חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני, למעשה, בקשתו נטועה בדלת אמות עניינו הפרטני. לטענות אלה ניתנו תשובות מפורטות על-ידי שתי ערכאות בפסקי דין מפורטים ומנומקים, ולא מצאתי כל מקום להתערב בקביעות אלה. כך, למשל, במסגרת הכרעת דינו של בית משפט השלום, נדונה והוכרעה טענת המבקש, לפיה העובדה כי נפגע העבירה לא נכלל ברשימת עדי התביעה מטעם המשיבה, הובילה לפגיעה בהגנת המבקש. בית משפט השלום קבע שאכן מדובר במחדל, והיה נכון שהמשיבה תזמן את נפגע העבירה למתן עדות מטעמה. לצד זאת, הוטעם כי "אין מדובר במחדל שפוגע בהגנת הנאשם, שכן דבר לא מנע מההגנה להגיש את הודעת רוכב האופניים או לזמנו לעדות מטעמה". וכך גם בית המשפט המחוזי, שלל את גרסת המבקש, לפיה נמנעה ממנו האפשרות להבחין בנפגע העבירה, בין היתר, לנוכח סככה שהייתה ממוקמת בקרבת מקום התאונה, ומנעה ממנו לראות את נפגע העבירה. לעניין זה נקבע, כי טענותיו אלה של המבקש אינן מתיישבות עם הסרטון המתעד את התאונה, ועם ממצאיו של בוחן התנועה. בנתון לכך, נקבע, בסופם של דברים, על-ידי שתי הערכאות דלמטה, כי הראיות מלמדות על כך שהמבקש היה יכול להבחין בנפגע העבירה - ולא השתכנעתי מטענות המבקש כאן, כי יש מקום לחרוג ממסקנתן זו.

7. במצב דברים זה, שבו הערכאות דלמטה בחנו את נסיבות העניין בהתאם לדין, אין כל הצדקה להתערבות במלאכתן אף לגופו של עניין (רע"פ 33991-10-24 נגדימייב נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (20.10.2024)).

8. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י' חשוון תשפ"ה (11 נובמבר 2024).

חאלד כבוב

שופט

עמוד 3

